

Ursel Scheffler

(Originaltitel: **Der coole Anton**, Ellermann, Hamburg, 2008)

<https://books.apple.com/de/book/der-coole-anton/id540684638>

Illustrationen:

Jutta Timm

Übersetzung ins Slowakische:

Andrea Palecek, Wien

Slowakei / Slovensko

Skvelý Anton

(Anton je cool)

1.

V materskej škole je jeden nováčik. Volá sa Anton. Jette sa zdá byť milý.

„Chceš sa s nami hrať?“ pýta sa ho, keď stojí sám vedľa dverí. Anton ju obdaruje poľutovaniahodným pohľadom a povie: „S dievčatami sa nehrám.“ A potom odíde do kútika, kde sa traja chlapci hrajú so stavebným žeriavom.

Max, Benni a Ali sú so stavebnými prácami takí zamestnaní, že si Antona hodnú chvíľu vôbec nevšimnú. Max jazdí s nákladiakom. Benni nakladá žeriavom stavebné kocky. Ali stavia múr okolo veže, ktorú postavili v strede.

„Teraz chýba už len strecha!“ povie Ali. „Tu potrebujeme šikmé červené stavebné kocky!“

„Už sa dovážajú, brm, brm,“ zabručí Max. S nákladiakom ide ku stavebným kockám a dovezie ich Bennimu.

2.

Anton pozoruje stavbu zhora s rukami vo vreckách a povie: „Takto z toho nikdy nič nebude. Takto tá veža spadne. Nechajte ma to urobiť!“

„Nieee,“ odpovie Ali a prekvapene sa na nováčika pozrie. „Chceme sa hrať sami.“ Anton popri nich prejde a zrúti vežu nohou.

„Pani Princová, Anton nám zničil vežu!“ sťažuje sa Ali pedagogičke.

„To bolo omylom,“ tvrdí Anton a drzo sa škerí.

„Tak im to aspoň pomôž postaviť nanovo, Anton!“ radí pani Princová. Ale Max, Benni a Ali to nechcú. Chcú urobiť všetko sami. Bez Antona.

„Dnes musíme, žiaľ, raňajkovať vo vnútri,“ povie pani Princová a pozerá cez okno. Vonku sa už zhlukujú tmavé mraky. Hrmí a blýska sa. Dážď bubnuje po zemi. Letná búrka!

3.

Jette pomáha pani Princovej porozdeľovať tanieri na raňajky.

„Ten nováčik je úplne cool,“ povie Jette, keď príde ku Laure a pozrie sa smerom k Antonovi. „Vyzerá milo, však?“

„Mne sa vidí byť hlúpy...“ zašepká Laura. „Videla som, že tú vežu zhodil naschvál!“

„Pani Princová, čo vlastne znamená ´cool´?“ informuje sa Laura rozbaľujúc si raňajky.

„Je to po anglicky a znamená to chladný. Prečo to chceš vedieť?“

„Ach, len tak,“ povie Laura. Po raňajkách ide k Antonovi. „Smiem?“ spýta sa a chytí ho za rameno.

„Čo je? Chceš otestovať moje svaly?“ škerí sa Anton.

„Nieeee, len tak,“ odpovie Laura rozpačito. Je sklamaná. Anton nie je o nič chladnejší ako všetci ostatní.

Max prinesie novú veľkú dosku, na ktorej sa dá hrať Človeče, nehnevaj sa!

„To urobil môj ocko!“ povie pyšne. „Môj ocko je stolár. Dokáže vyrobiť úžasné veci.“

„Môj ocko je učiteľ,“ povie Ali. „Ten vie toho tiež veľa. Denne chodí do školy.“

„A môj ocko vie celkom sám ovládať stavebný žeriav,“ povie Benni.

„Pffff, môj ocko pracuje pri filme,“ vystatuje sa Anton. „Pozná dokonca Jamesa Bonda.“

Teraz sú všetci poriadne ohromení. A potom sa začnú hrať.

„Ja si zoberiem červených,“ povie Laura.

Ali si zoberie zelených panáčikov, Max žltých a Anton modrých. Ale keď Laura hodí za sebou dvakrát šesť a vyhodí Antonovho modrého panáčika prv, ako sa dostane do domu, rozhnevá sa ten skvelý = cool Anton tak veľmi, že rukávom zmetie celé hracie pole.

„Kaziteľ hry,“ nadáva Jette pobúrene. A už sa jej ten Anton nezdá byť taký cool.

4.

Na ďalší deň opäť svieti slnko.

„Dnes sa môžeme hrať vonku,“ povie pani Princová.

„Áno! Futbal,“ zvolá Max. „Idem do bránky.“

„Nie, ja. Ja chcem byť brankárom,“ povie Anton a odsunie ho preč.

„Vyberieme mužstvá podľa poradia ako vždy,“ rozhodne pani Princová. „Dnes smie začať Laura. Ali zvolí druhé mužstvo.“

Laura zvolí Maxa a Júliu. Ali zvolí Benniho a Jette. Anton je zvolený ako posledný. Veľmi ho to trápi.

5.

Po materskej škole ide Anton ku starkej. Nie je to ďaleko. Patrí jej pekáreň hneď vedľa školy.

„Cink-cink,“ zazvoní zvonček v obchode. Ale Antonova starká nemá čas. Malý obchod je plný. Mnoho učiteľov a žiakov si chce ešte narýchlo vyzdvihnúť na obed nejaký z tých starkiných vynikajúcich obložených chlebíkov.

„Ahoj, starká,“ povie Anton.

„Ahoj, Anton. Zober si jeden z tých chlebíkov!“ odpovie stará mama a obsluhuje ďalej.

„A tiež niečo sladké?“ spýta sa Anton.

„Pre mňa - za mňa,“ odpovie starká a plní vrecúško pre ďalšieho zákazníka.

Anton si čupne do kúta. Bez chuti cmúľa chlieb. A potom si naštopká vrecká sladkosťami. Je nahnevaný. Nikto na neho nemá čas. Ocko je niekde na filmovačke. A odkedy má mamka nové zamestnanie v obchode so šatstvom, tiež tu nikdy nie je.

„Zahráš sa so mnou, starká?“ spýta sa Anton.

„Môžeš sa predsa hrať s puzzle,“ odpovie stará mama. „V obchode som ti pripravila stôl. Hneď prídem a urobíme si čaj.“

Ale potom nemá starká aj tak čas, pretože prišiel zmrzlinár a priniesol mrazené potraviny. To sa musí hneď poodkladať.

6.

Anton ide na ihrisko za školou. Tam stretne Maxa. Dá mu niekoľko sladkostí z nohavicového vrecka. Max, trochu bacuľatý, je nadšený.

„Chceš byť mojím kamarátom?“ pýta sa Anton. „Potom ich dostaneš ešte viac.“

Max prikývne. Sladkosti miluje nadovšetko. A mamka mu ich nekupuje, lebo sa obáva, že bude z maškrtenia tučnejší. A keďže prichádzajú Benni a aj Ali, uteká Anton ešte raz do starkinej pekárne a potajomky si naplní vrecká.

„Prinesieš mi aj gumených medvedíkov?“ kričí za ním Ali.

„Teraz sa mi určite dovoľia s nimi hrať,“ myslí si Anton spokojne.

Ale šťastie netrvá dlho. Keď sa hrajú na indiánov a šerifa, chce byť Anton stále náčelníkom. Keď bežia opretek, zlostí sa, keď nevyhrá. A pri zostave futbalového mužstva chce byť stále prvým.

„Anton ide na nervy!“ povie nakoniec Ali Maxovi. „Stále chce byť prvým, najväčším, najlepším. Nech si zje tých svojich gumených medvedíkov sám.“

7.

V nasledujúce ráno čupí Anton so zachmúreným pohľadom v kútiku s obchodom.

„Čo sa s tebou deje?“ informuje sa pani Princová.

„Vždy sú ku mne podlí,“ sťažuje sa Anton. „Nikto sa so mnou nechce hrať.“

Pani Princová položí ruku na Antonovo plece, pozrie sa na neho a spýta sa ho:

„Máš predstavu, prečo to tak je, Anton?“

Anton potrasie hlavou. Slzy sa mu tlačia do očí.

„Včera sa mi nedovolili s nimi hrať napriek tomu, že som im priniesol veľmi veľa sladkostí, lízaniek a gumených medvedíkov i fotky futbalistov,“ vzlyká Anton.

„Priateľstvo si nemôžeš kúpiť za lízanky,“ povie pani Princová. „Pod', porozprávame sa s ostatnými.“

8.

„Prečo nedovolíte Antonovi, aby sa s vami hral?“ pýta sa pani Princová chlapcov v stavebnom kútiku.

„Lebo chce stále rozhodovať,“ mrmle Ali.

„Lebo chce stále vyhrať!“ povie Benni.

„Lebo sa stále vystatuje,“ zavrčí Max.

„Myslí si, že je niekým výnimočným len preto, lebo jeho ocko je filmovou hviezdou.“

Pani Princová zoberie Antona nabok a povie:

„Vieš, keď chce byť niekto stále prvým a chce stále vyhrať, tak onedlho nebude mať žiadnych priateľov. Aj druhí chcú prísť na rad!“

A potom utrie Antonovi slzy. „Takže to závisí trochu aj od teba!“

„Ale že je môj ocko filmovou hviezdou, som nikdy nepovedal. On je kameraman.“

„Povedal si, že pozná Jamesa Bonda!“ zamieša sa Jette.

„Z kina. Tak isto ako tvoj ocko,“ povie Anton a už sa trochu usmieva.

„Starý chvastúň,“ mrmle Jette.

„To je pravda, tu som sa trochu chvastal,“ prizná Anton. „Každopádne je ustavične preč. Čo presne robí a s kým sa stretne, vlastne ani neviem.“

9.

Práve v tento deň prišlo vhod, že do materskej školy prišiel po Antona ocko.

„Môžem s vami na moment hovoriť?“ pýta sa pani Princová. A potom rozpráva o Antonovom žiali.

„Áno, áno! Viem, že sme mali v poslednej dobe na seba málo času,“ vzdychne si Antonov ocko. „A najhoršie na tom je, že Anton má na budúcu sobotu narodeniny. A práve vtedy musí ísť moja manželka na módnu výstavu a ja natáčam v mestskom parku. Musí oslavovať so starou mamou...“

„Myslím, že mám nápad,“ povie pani Princová a potešene sa usmeje.

„Máte termín natáčania v mestskom parku? Čo by ste povedali na to, keby ste z toho urobili oslavu a Antona a jeho skupinu pozvali na natáčanie? Z toho by boli deti určite nadšené.“

„Myslíte?“

„Jasné! Myslím si, že je vždy dobré, keď deti vedia, čo ich rodičia v povolání robia.“

10.

Pani Princová má pravdu. Keď sa deti dozvedia, že môžu byť pri filmovaní, sú celé bez seba. Ešte nikdy nevideli, ako sa robí film. Ani Anton.

V skupine idú z materskej školy ku malej kaviarni v mestskom parku, kde sa budú natáčať filmové scény.

Napäto sledujú, ako sa umiestňujú kamery, reflektory a zrkadlá. Postavia sa stoličky a stoly. Niekoľko ľudí sa usadí.

„Potrebujeme ešte dve alebo tri deti,“ ktosi zakričí.

Jette, Max a Laura sa smú usadiť ku stolu a jesť zmrzlinový pohár.

„Potrebujeme ešte jedného chlapca!“ zakričí šéf štúdia.

Anton sa chce pretlačiť dopredu. Ale potom na chvíľu zaváha a uprednostní Aliho.

11.

Antonov ocko pobehuje v džínsoch a pulóvri a kontroluje nastavenia kamier a káblové spojenia.

A potom prichádza filmová hviezda. Dohneda opálená, v bielom letnom obleku. Našminkujú ju a napúdujú. Nastavia sa svetlá a zrkadlá. Maskérka máva labutienkou.

„Je svetlo dobre nastavené?“ informuje sa hviezda a natiahne sa ako páv.

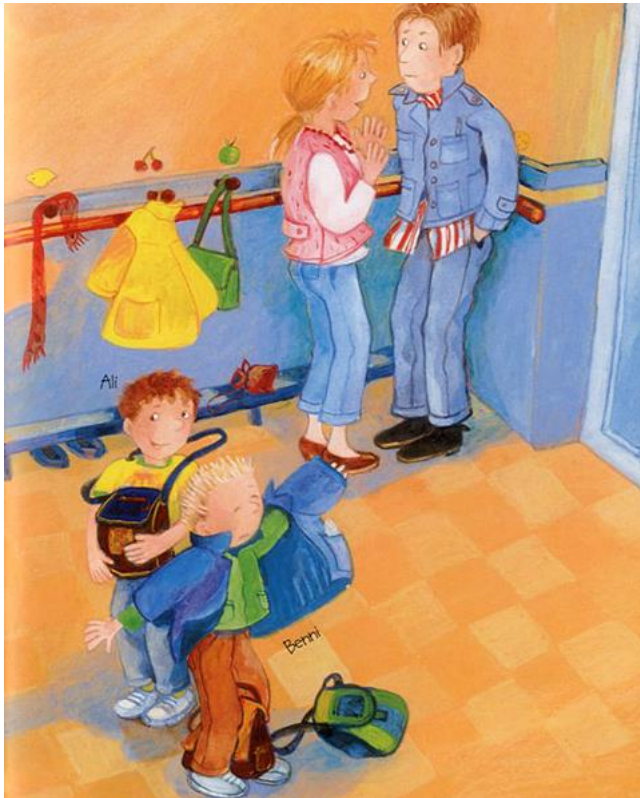
„A kedy sa to konečne začne? Mám ešte iné termíny.“

„Hneď,“ zvolá Antonov ocko. Beží ku kamere. Ešte chýba jeden kábel. Anton ho objaví v kufri auta. Konečne sa môže začať. Márnomyseľný herec sa otáča a krúti.

Krátka filmová scéna sa musí viackrát natáčať, lebo sa niekoľkokrát pomýli. Konečne sú filmové zábery v škatuli.

„Som rád, že nie si žiadna filmová hviezda,“ povie Anton ockovi, keď s kolegom opäť odkladá kamery naspäť do auta.

„Aj medzi filmovými hviezdami sa nájdu normálne a milé!“

12.

„To bolo skvelé!“ uznajú na druhý deň všetci v materskej škole, keď sa zhovárajú o filmových záberoch.

„Keď bude film v kine, tak tam pôjdeme všetci!“ zvolá nadšene Max.

„Bola to len reklama na margarín na raňajky,“ povie Anton.

„To nič,“ odpovie Jette. „Napriek tomu to bolo skvelé!“

Odvtedy už prešlo niekoľko týždňov. Medzičasom mala narodeniny pani Princová, ktorá dostala od manžela malú kameru na filmovanie. Tú vezme jedného rána do materskej školy.

„Pozor! Záber!“ zakričí a filmuje Jette a Lauru pred domčekom pre bábiky a Maxa, Benniho a Aliho pred stavebným žeriavom. Stavajú veľký most s tromi oblúkmi. A teraz stavia Anton spolu s nimi.

